

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.4 – DEN HEMMELIGE VISDOM

(s.61) David taler i Salme 51 om en hemmelig visdom, som kun Gud kunne åbenbare ham, idet han beder:

” - så lær mig da visdom i hjertedybet!” (Salme 51,8)

Også andre – endog særlig benådede og oplyste kristne – taler om en hemmelighed, som de aldrig helt har kunnet fatte.

Paulus siger, at han endnu ikke havde grebet det, men han jagede derefter i Fil. 3,12.

Luther siger: *”Det er de kristnes allerhøjeste og sværeste kunst på jorden, som de i hele deres liv ikke bliver udlært i”*. Og profeten Jeremias siger om denne hemmelighed:

”Ven skal ikke mere lære sin ven eller broder” (Jer. 31,34). Kun Gud kan åbenbare den.

Denne hemmelige visdom består dybest set i opladte øjne til at se det, verden ikke ser, af Guds ords hemmeligheder. Står det end tydeligt og klart for alles øjne, ser ingen mere deraf end det, Gud vil åbenbare ham.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

Læser vi Davids ord i deres sammenhæng, forstår vi, at det drejer sig om to ting: vor synd og dens soning. I det forudgående vers 7 siger han: *”Se, jeg er født i misgerning, og min moder har undfanget mig i synd”*. Og i det efterfølgende vers 9: *”Rens mig for synd, tvæt mig hvidere end sne”*.

David var en stor profet, undervist af Gud selv, og havde indblik i forsoningens hemmelighed. Paulus siger, at det, han endnu ikke havde lært til fuldkommenhed, var at findes i Kristus og havde sin retfærdighed i ham. Og det, Luther kalder den sværeste kunst, var netop troen på Kristi retfærdighed og syndernes forladelse.

Dette er altså den hemmelige visdom, hvori selv de, der er (s.62) nået længst i helliggørelse, aldrig er blevet udlært. Hvad da med dem, som aldrig har haft nogen møje med denne vanskelige kunst. Det er mest sandsynligt, at de endnu ikke er begyndt at øve sig på den. Ordene, som udtrykker den, kan de se og sige efter, men af selve hemmeligheden ser de intet som helst. Det beviser den omstændighed, at de er fuldstændig uberørte af den. Den fylder ikke deres hjerte med glæde, skaber intet liv, ingen fred og ingen kærlighed.

Dyb eftertanke, ivrigt studium og indgående beskrivelse af hemmeligheden strækker ikke til. Alt beror på, om Gud forbarmer sig og åbner vore øjne. Dette er også de troendes daglige erfaring. Det samme ord, som engang fyldte deres hjerte med glæde og tak, ser de til andre tider ikke noget særligt i. Det er

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

tomt og dødt for dem – og så kan pludselig atter mørket forvandles til lys. Det er Gud, der åbner deres øjne igen, så de ser.

For vort eget vedkommende må vi flittigt bruge ordet og granske det under bøn. Det er de midler, Gud har befalet os at anvende. Også nu vil vi fordybe os i et afsnit af Guds ord, som kaster lys over denne herlige sandhed. Men kun den, hvem Herren vil åbenbare det for, får glæde og kraft deraf.

Vi læser med opmærksomhed en gammel, velkendt tekst fra vor bibel:

”Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde:

*”**Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!**” Ligeså tog han også kalken efter aftensmåltidet og sagde:*

*”Denne kalk er den nye pagt ved **mit blod, som udgydes for jer**. Men se, han, som forråder mig, rækker hånden over bordet sammen med mig! Thi Menneskesønnen går bort, således som det er bestemt – dog vé det menneske ved hvem han bliver forrådt!” Og de begyndte indbyrdes at spørge hverandre om, hvem af dem det dog kunne være, som ville gøre det.*

(s.63)

Der opstod også en ordstrid iblandt dem om, hvem af dem der skulle regnes for den største. Da sagde han til dem:”Folkenes konger hersker over dem, og de, der har magten over dem, lader sig kalde ”velgørere”. Sådan skal I ikke være; men den ældste iblandt jer skal være som den yngste, og føreren som den, der tjener. -

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

I har holdt ud med mig i mine fristelser; og ligesom min fader har tildelt mig kongedømmet, tildeler jeg jer, at I skal spise og drikke ved mit bord i mit rige og sidde på troner og dømme Israels tolv stammer. Simon, Simon! (Peter) Se Satan begærede her for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre” Så sagde han til ham: ”Herre! Med dig er jeg rede til at gå både i fængsel og i døden” Men han svarede: ”Jeg siger dig, Peter, hanen skal ikke gale i nat, førend du tre gange har nægtet, at du kender mig.” (Luk. 22,19-34).

Højdepunktet i denne tekst er uden tvivl det, Jesus siger om sit legeme: ”*det gives for jer,*” og om sit blod: ”*det udgydes for jer.*” Disse for os så velkendte ord skulle stadig være os en kilde til usigelig glæde og undren, om blot vore øjne blev åbnet til at se, hvad de indeholder. Det er Kristus selv, der taler. Det er ham, som skal være vor dommer på den yderste dag, der siger, at han givet sit legeme og blod for os ”*til syndernes forladelse.*”

Det er dette, der er summen af evangeliet. Det er dette, de utallige soningsofre i den gamle pagt vidnede om og pegede frem imod. Og dog er vore hjerter så tørre og kolde, så fattige på fred, på glæde og kærlighed. Det skyldes vor vantro og ligegyldighed. Vi fordyber os ikke i dette store og herlige budskab, og vi beder ikke Gud om troens gave til at fatte det ret. Når vi engang ligger med døden og evigheden for øje, eller vi kommer i alvorlig syndenød, vil sagen blive helt anderledes aktuel.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

I teksten taler Jesus om to slags disciple. Først om forræderen (s.64) og derefter om dem, der var ham tro. Disse sidste var dog langt fra fuldkomne. De stedes om, hvem af dem der skulle regnes for den største, og Jesus måtte give dem en alvorlig irettesættelse. Men læg mærke til forskellen i hans udtalelser. Om Judas siger han:

”Vé det menneske osv.”, men om de andre: *”I skal spise og drikke ved mit bord i mit rige”* Med god grund spørger vi:

”Hvori ligger forskellen mellem disse og Judas?” Også de havde jo syndet. En sådan trætte sømmede sig ikke for Jesu disciple. Hvorfor falder de da ikke ind under samme dom? Hvorfor får de tværtimod et så herligt tilsagn?

Forskellen ligger i deres indstilling til synden. Judas levede i falskhed og forstillelse. I lang tid havde han i hemmelighed været en tyv (Johs. 12,6). Derved var hans hjerte blevet så forhærdet, at han nu for penge kunne forråde sin herre og mester. Han forfærdes end ikke ved at høre de alvorlige ord af Jesu mund: *”Det havde været bedre for det menneske, om han aldrig var født.”* [Matt. 26,24]. De andre disciple derimod havde et oprigtigt hjerte, der var villigt til at angre synden og afstå fra den. -

Gid du kunne vækkes til besindelse, du, som ved med dig selv, at skønt du omgås med Herren, hans ord og hans venner, så er der i dit liv en hemmelig synd, som du ikke vil afstå fra. Måtte dog sandheden gå op for dig: du er en Judas og vil til sidst med Judas *”gå bort til dit eget sted”*, hvis du ikke gør bod og omvender dig.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

Du derimod, som ængstes for, at du for dine synders skyld falder ind under samme dog – lad ikke Satan stjæle din frimodighed. Du har stadig synd at kæmpe med, det er sandt. Men er det ikke også sandt, at der er intet, som du så indtrængende har råbt til Gud om som om befrielse fra din synd. Judas kunne have været reddet fra fortabelsen, om han havde gjort det samme. Det tør vi på Guds ords grund regne med. Så er heller ikke du – trods al din synd og usselhed – hjemfalden (s.65) til fortabelsen, men skal få det evige liv, hvis blot du lader dig sige at Guds ord og tror på hans enbårne søns navn. I Herrens handlemåde med de fejlende disciple ligger en mægtig trøst for alle dem, som af forskellige årsager dømmes sig selv og har svært ved at tro Guds nåde.

For nogles vedkommende drejer det sig blot om en underlig ustadighed i deres åndelige liv. De kan opleve de største beviser på Guds nåde og fatte de alvorligste forsætter om at vogte sig for synden og så i næste øjeblik glemme sig selv og synde på ny. Stort bedre går det ikke – trods underlig bøn – med kærligheden, hverken til Gud eller til næsten. Bestandig er der noget, hjertet sætter højere end Gud. De føler sig så kolde og tomme, så letsindige og gudløse, at de tror sig at være en vederstyggelighed for Gud.

Andre plages af så svære og langvarige fristelser og anfægtelser, at de ligefrem gyser ved tanken på syndens uhyggelige magt. Gerne ville de, hvis de kunne det, krybe i jorden og skjule sig for alles øjne, således væmmes de ved sig selv for de synders skyld, de har at kæmpe med.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

Andre igen tror sig på grund af et eller andet groft syndefald at være faldet ud af nåden.

Nu så vi imidlertid i vor tekst, hvorledes Jesus handlede med de disciple, der havde forsyndet sig. Og vi kan trygt regne med, at han er den samme i dag. Der er heller ingen personsanseelse hos ham.

Naturligvis var en ordstrid om, hvem der skulle regnes for at være den største, i høj grad utilbørlig for Jesu disciple. Alene en tanke i den retning ville have været en stor synd. Jesus irettesætter dem da også, idet han siger: *”Folkenes konger hersker over dem, og de der har magten over dem, lader sig kalde ’velgørere’. Sådan skal I ikke være, men den ældste iblandt jer skal være som den yngste, og føreren som den, der tjener.”* Og for yderligere at forøge virkningen af sine ord, stiller han dem sit (s.66) eget eksempel for øje, idet han fortsætter:

”Hvem er størst, den som sidder til bords, eller den som tjener? Er det ikke den, som sidder til bords? Men jeg er iblandt jer som den, der tjener.” [Luk. 22,24-27].

Han er altså vred på dem – og det havde de ærligt fortjent. Men se nu vor frelses hjertelag mod syndere. Midt i sin alvorlige straffetale begynder han at tale med dem om deres ærespladser i himlen, hvor de skal sidde på troner og dømme Israels tolv stammer.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

Du forunderlige frelser! Og Jeg som troede, at vi for så utilbørlige synders skyld skulle miste både vor barneret og din kærlighed! Eller i hvert fald for en tid blive sat uden for nåden!

Men nej – her ser jeg noget andet, Nåden og barneretten er noget, der ikke kan rokkes. At de fejlende disciple var Guds børn og skulle være med Kristus i himlen, det var en afgjort sag, som deres arme, ustadige fromhed ikke havde nogen indflydelse på. Jesus tilretteviser og formaner dem, men fordømmer den ikke. Djævelen derimod er straks parat til at dømme livet fra os, så snart vi har forsyndet os.

Det samme gælder Jesu forhold til Peter. Hvad gjorde Jesus da Peter tre gange fornægtede ham, ja, endog svor på, at han ikke kendte ham? [Luk. 22,54-62]. Det var jo da en forfærdelig synd. Jo – Jesus sendte Peter et blik, der fik ham til at gå udenfor og græde bitterligt. Det var det hele. Dermed havde Peter fået den tugt og ydmygelse, han behøvede. Dermed havde han også fået den advarsel, han trængte til, både mod overmod og mismod. Og da Herren påskemorgen sender hilsen til disciplene, nævner han Peter særskilt ved navn. Han skulle ikke fristes til at tro, at han var udelukket. Senere taler Jesus med ham så mildt og så kærligt, som om Peter overhovedet ikke havde forbrudt sig. Og det var efter sin opstandelse, at Jesus viste dette hjertelag mod syndere. Det var den herliggjorte frelser, den evigt uforanderlige, som derfor også er den samme i dag og alle kommende dage. (s.67)

Der var på Paulus tid – og er fremdeles – nogle, der spottende vil hævde, at

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

disse eksempler på Jesu store nåde imod sine svage og fejlende disciple må man nødvendigvis drage den slutning, at så behøver vi ikke tage det så nøje med synden. Så kan også vi fornægte vor herre og skændes om, hvem der er størst. Men Paulus siger, at de, der taler sådan, får deres dom med rette.

(Rom. 3,8)

Disse eksempler på disciplenes svaghed og deres Mesters nåde er ikke optegnet i evangelierne, for at de skal forbigås og forties. Tværtimod! De skal imidlertid ikke betragtes som eksempler på vantro menneskers synder, men som eksempler på de troendes svaghed. Jesus sagde jo kort før sin død til de samme disciple:

"I er grene i mig" - "jeg i dem og de i mig" - "I er rene" osv. Den særlige kraft, disciplene senere modtog på pinsedagen, gjorde dem ikke til kristne – det var de i forvejen – men til apostle. Men heller ikke nu var de fejlfri.

[Gal. 2,11; Ap. g. 15,39].

Hvis du tror, du har Guds nåde i samme grad som din helliggørelse er fuldkommen, tager du fejl. Det er at forvanske evangeliet. Det er at lægge en anden grund til frelse end den, der er lagt: Jesus Kristus. Derfor gør evangelisterne ret i at bruge netop de svageste disciples benådning som eksempel på Kristi kærlighed.

Disse eksempler skal ikke lære os, at det ikke er så farligt at synde. Heller ikke, at vi er gode kristne, hvis blot vi efterfølger og ligner disciplene i deres svaghed. Men de skal åbne vore øjne for storheden af Jesu Kristi nåde. Aldrig

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

viste den sig større og herligere end netop mod hans fejlende venner. Aldrig ser vi betydningen af Kristi forsoning og syndernes forladelse så klart som på denne mørke baggrund. Det styrker vor tro, og i samme grad, som troen styrkes, forøges vor kærlighed og vor kraft til at gøre det gode. Er vi levende lemmer på Kristus, vil vi erfare, at:

”Kristi kærlighed tvinger os” [2.Kor. 5,14].

Et dødens tegn er det (s.68) derimod, hvis vi i ly af nådens storhed mener at kunne synde frit.

Det er med dette som med grenene på et frugttræ. Solens varme virker forøget safttilførsel og dermed forøget frugt. Den gren derimod, som under den samme sols påvirkning tørrer ind og visner, må med rette anses for at mangle livsforbindelse med stammen. Men vi vender tilbage til teksten og kommer nu til det, som egentlig udgør den hemmelige visdom. Vi har set den trofaste frelsers uforanderlige kærlighed til sine disciple. Han nødtes til at irettesætte dem, men giver dem i samme åndedræt de herligste løfter. Når vi nu ved, at Guds Søn er i evighed den samme, tør vi heller ikke tvivle om, at han til alle tider og over for alle vil dømme på samme grundlag. Vel spørger vi med undren:

’Hvordan kan det være muligt, at Gud kan være mig lige nådig til alle tider, også når jeg har forbrudt mig imod ham?’ Men dertil svarer Johannes: *”Om end vort hjerte fordømmer os, så er Gud dog større end vort hjerte og kender alt”* [1.John. 3,20]. Læg mærke til de ord: *Gud kender alt*. Derfor skal han fælde en anden dom end vort hjerte. Hvorledes dette skal forstås, vil vi nu undersøge nærmere.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

”Mit legeme *gives*, mit blod *udgydes* for jer, ” sagde Jesus. Fattede vi ret indholdet af disse ord, skulle vort hjerte fryde sig, så vi umuligt kunne tie. Mod dette offer er alle vore synder som et intet – ja, som en gnist mod det store hav. Sådan regner Gud, thi i himlen holdes Kristi blod højt i ære. Vore formørkede hjerter formår ikke at værdsætte det efter fortjeneste, men for Gud er det af uendelig stor værdi. Det vidste Jesus, og derfor kunne han sige: ”*Den, der er badet, er helt ren, og I er rene*” [John. 13,10]. Det har du og jeg svært ved at tro, men hos Kristus er der ikke skygge af tvivl om, at hans blod gælder. Derfor kunne han dømme, som han gjorde, og derfor kan du midt i din største syndenød frimodigt sige til Gud: ’Hellige Fader! Om du forkaster mig, måtte du først forkaste din elskelige søn, hans legeme og blod, som du har modtaget som løsesum for mig. Du kan ikke forkaste mig, så længe du godkender løsesummen’. (s.69) Og hør så:

*Hav trøst i al din skrøb’lighed,
til Gud dig sender bud herved:
den løsesum ej gælder.*

Det er på dette grundlag, nåden hviler. Derfor er den så uforanderlig. Men når Johannes siger: ”*Gud kender alt*”, lader det os ane, at hans viden omfatter endnu flere forhold, der stadfæster nåden.

Jesus vidste forud, at Peter ville fornægte ham. Hvis nu Jesus havde villet forkaste ham af den grund, så ville han have gjort det allerede længe før. Ja,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

han ville aldrig have haft noget med ham at gøre, for han kendte lige fra først af alle Peters skrøbeligheder. Aldrig et øjeblik havde Jesus overvurderet sin ven.

Den opfattelse, at Gud først på et eller andet tidspunkt blev opmærksom på vore synder, er forkert. Han har fra første begyndelse set alt det onde, der bor i os som giver sig udslag i tanker, ord og handling livet igennem. Skulle han derfor blive træt af os eller forkaste os for vore synders skyld, ville han overhovedet ikke have fået begyndt med os.

En kristen har to naturer: *kødet og ånden*. Disse to naturer ligger i en stadig strid med hinanden. Da Satan havde Peter i sin vold for at ”*sigte ham som hvede*” [Luk. 22,31], var det ikke let at få øje på ånden hos Peter. Men da han ”*gik udenfor og græd bitterligt*,” [Luk. 22,62], havde ånden atter sejret over kødet. Vor frelser lader sig ikke forvirre af denne skiften hos os. Han ved, at vi dybest set er de samme i vore bedste som i vore værste øjeblikke. Da Peter i Gethsemane modigt og uforfærdet greb til sit sværd [Luk. 22,50] vidste (s.70) Jesus, at han samme nat ville falde så ynkeligt. Og i det øjeblik Peter faldt, vidste Jesus, at han i hjertet var den samme trofaste ven som før. På hvilket tidspunkt skulle han da have forkastet ham?

Endnu en gang:

”*Gud kender alt.*” Vi hørte, hvorledes de skrøbelige disciple i himlen skal sidde på troner og sammen med Kristus dømme Israels tolv stammer. Da skal ingen synd og skrøbelighed mere klæbe ved dem. Kristus ved, at også vi

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 4: Den hemmelige visdom

gennem evighedernes evighed skal være fuldstændig rene, herlige og skønne, fulde af kærlighed og hellighed ham til ære og pris.

Så kan vi da, som en har sagt, tillidsfuldt sige til Gud:

'Jeg beder dig om, at du i det øjeblik, jeg falder, vil se mig, som jeg engang skal være i himlen, der, hvor jeg aldrig mere skal synde imod dig, men elske dig og uden ophør love og prise dit navn. Betragter du mig, som jeg er her på jorden, ser du en synder, som daglig støder an. Men betragter du mig, som jeg skal være i paradiset, ser du mig ren og retfærdig. Så se mig da i denne tilstand og vredes ikke over, at du i 30, 40 eller 50 år – det er jo kun to eller tre sekunder af evigheden – må se mig ligge under for svaghed og skrøbelighed'.

Dette er vor hemmelige visdom. Måtte den fylde, styrke og glæde vore hjerter, så at kærligheden til Frelseren bliver det første og største for os. Da skal denne kærlighed blive kilden til og kraften i den sande helliggørelse, thi *"kærligheden udholder alt"* [1.Kor. 13,7] og *"kærlighed er lovens opfyldelse."* [Rom. 13,10]

Forøg os, Gud, for din kærligheds skyld, i troen og kærligheden! Amen.

Historik:

Indtastet: 28. marts 2005

Korrektur: 11. september 2021

RoseniusNet.dk

Side 13 af 13